

Obrazac 13.

TRGOVAČKI SUD U RIJECI

(naziv nadležnog suda)

ZADARSKA 1 i 3, 51000 RIJEKA

(adresa nadležnog suda)

PRIJEDLOG VJEROVNIKA ZA OTVARANJE STEČAJNOGA POSTUPKA

PODACI O PODNOSITELJU PRIJEDLOGA ZA PRAVNU OSOBU:

Tvrtka ili naziv

OPĆINA OMIŠALJ

OIB 72908368249

Sjedište / poslovna adresa

OMIŠALJ, PRIKEŠTE 13

PODACI O PODNOSITELJU PRIJEDLOGA ZA FIZIČKU OSOBU:

Ime i prezime

OIB

Sjedište / poslovna adresa

Adresa prebivališta

PODACI O DUŽNIKU:

Tvrtka ili naziv za pravnu osobu/ ime i prezime za fizičku osobu

OLUJNI GALEB d.o.o.

OIB 07646602453

Sjedište / poslovna adresa

OMIŠALJ, MEDRMUNIĆE 47

Adresa prebivališta

I. Na temelju članka 16. i članka 109. Stečajnog zakona podnosim prijedlog za otvaranje stečajnoga postupka nad dužnikom OLUJNI GALEB d.o.o.
(navesti tvrtku ili naziv, odnosno ime i prezime dužnika).

Vjerovnik ima tražbinu prema dužniku u iznosu od 170.449,59 (kn)
koja se temelji na PRESUDI TRGOVAČKOG SUDA U RIJECI POSL.BR. P-23/2016 OD 24.05.2017. GODINE
(navesti osnovu tražbine).

Dužnik tražbinu nije namirio _____

Kod dužnika postoji stečajni razlog zato što
U OČEVIDNIKU REDOSLIJEDA OSNOVA ZA PLAĆANJE KOD FINA-E IMA EVIDENTIRANU NEIZVRŠENU OSNOVU
ZA PLAĆANJE U RAZDOBLJU DULJEM OD 60 DANA KOJE JE TREBALO, NA TEMELJU VALJANE OSNOVE ZA PLAĆANJE,
BEZ DALJNJEG PRISTANKA DUŽNIKA NAPLATITI S BILO KOJEG OD NJегоVIH RAČUNA
(navesti razlog / pozvati se na neku od okolnosti iz članka 6. stavka 2. Stečajnog zakona)

Dokaz POTVRDA FINANCIJSKE AGENCIJE
(potvrda Financijske agencije / obračun neisplaćenih plaća s potvrdom Ministarstva financija
Porezna uprava)

Mjesto i datum
RIJEKA, 18.05.2021.

Potpis podnositelja prijedloga
ZAJEDNIČKI ODVIJETNICI URED
Franjo Matković i Igor Bezjak
RIJEKA, Zagrebačka 5/I

Privitak:

1. Dokaz o vjerojatnosti tražbine
2. Dokaz o postojanju stečajnoga razloga

REPUBLIKA HRVATSKA

Trgovački sud u Rijeci

POTVRDA PRAVOMOĆNOSTI/OVRŠNOSTI

Oznaka odluke: P-23/2016-25

Vrsta odluke: Presuda

Donositelj: Tamara Jugo Smoljanović

Datum pravomoćnosti: 05.02.2020.

Datum ovršnosti: 09.03.2020.

Napomena pravomoćnosti/ovršnosti: preinačena toč. III. izreke presuda odlukom VTS RH PŽ-4378/17 od 5.2.20.

17895-f2816

lini broj: 07dde-3e2f3-7178b

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=epravosudje, L=ZAGREB, O=MINISTARSTVO PRAVOSUĐA HR26635293339, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Trgovački sud u Rijeci, po sucu pojedincu Tamari Jugo Smoljanović, u parničnom predmetu tužitelja OLUJNI GALEB d.o.o. Omišalj, Medrmuniće 47, OIB: 07646602453, kojeg zastupaju odvjetnici iz Odvjetničkog društva Čohilj & Rovis j.t.d. Pula, Dalmatinova 4 protiv tuženika OPĆINA OMIŠALJ, Prikešte 13, OIB: 72908368249, kojeg zastupaju odvjetnici iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Matković & Bezjak, Rijeka, F. Supila 11/I, radi utvrđenja ništetnosti te isplate iznosa od 1.264.150,20 kuna s kamatom, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 13. travnja 2017. godine u prisutnosti zamjenika tužiteljevog punomoćnika Branimira Brečevića, odvjetničkog vježbenika u Odvjetničkom društvu Čohilj & Rovis j.t.d. Pula te tuženikovog punomoćnika Igora Bezjaka, odvjetnika u Rijeci, objavljene 24. svibnja 2017. godine

presudio je

1. Odbija se kao neosnovan prvopostavljeni tužbeni zahtjev koji glasi:

"I. Oglašava se ništetnom odredba Ugovora o zakupu od 31. srpnja 2009. godine, sklopljenog između pravnog prednika tužitelja i tuženice, potvrđenog po javnom bilježniku Zvonimiru Budimiru 31. kolovoza 2009. godine i 7. rujna 2009. godine pod br. OV-2404/09, OV-2405/09 i OV-2483/09 sadržana u čl. 14. navedenog Ugovora o zakupu, koja glasi: „U slučaju prestanka ovog ugovora, bilo protekom roka na koji je sklopljen ili otkazom ugovornih strana zakupnik nije ovlašten potraživati od zakupodavca naknadu uloženog u Predmetni prostor."

II. Nalaže se tuženici OPĆINI OMIŠALJ, Omišalj, Prikešte 13, OIB: 72908368249 na ime naknade ulaganja u nekretninu tuženice i to k.č.br. 10237/1 upisanu u z.k.ul. 2626 k.o. Omišalj isplatiti tužitelju OLUJNI GALEB d.o.o. Omišalj, Medrmuniće 47, OIB: 07646602453 iznos od 1.264.150,20 kuna, sve uvećano za zakonsku zateznu kamatu sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima koja se od donošenja prvostupanjske presude pa do isplate za svako polugodište određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, sve u roku od 15 dana."

2. Odbija se kao neosnovan drugopostavljeni (eventualni) tužbeni zahtjev koji

I. Oglašava se ništetnom odredba Ugovora o zakupu od 31. srpnja 2009. godine, sklopljenog između pravnog prednika tužitelja i tuženice, potvrđenog po javnom bilježniku Zvonimiru Budimiru 31. kolovoza 2009. godine i 7. rujna 2009. godine pod br. OV-2404/09, OV- 2405/09 i OV-2483/09, sadržana u čl. 14. navedenog Ugovora o zakupu, koja glasi: „U slučaju prestanka ovog ugovora, bilo protekom roka na koji je sklopljen ili otkazom ugovornih strana zakupnik nije ovlašten potraživati od zakupodavca naknadu uloženog u Predmetni prostor“.

II. Ovlašćuje se tužitelj OLUJNI GALEB d.o.o. Malinska, Nikole Tesle 67, OIB: 07646602453 s nekretnine u vlasništvu tuženice OPĆINE OMIŠALJ, Omišalj, Prikešte 13, OIB: 72908368249 i to k.č.br. 10237/1 upisane u z.k.ul. 2626 k.o. Omišalj, odvojiti i odnijeti sve u nju ugrađene stvari, a koje je moguće odvojiti bez njezina oštećenja i koje će tužitelj posebno specificirati po provedbi građevinskog vještačenja u ovome postupku, a što je tuženica dužna trpjeti, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženici OPĆINI OMIŠALJ, Omišalj, Prikešte 13, OIB: 72908368249 na ime naknade ulaganja u nekretninu tuženice i to k.č.br. 10237/1 upisanu u z.k.ul. 2626 k.o. Omišalj i to ulaganja stvari koje je nemoguće odvojiti bez oštećenja nekretnine isplatiti tužitelju OLUJNI GALEB d.o.o. Malinska, Nikole Tesle 67, OIB: 07646602453 iznos od 1.264.150,20 kuna, a koji će iznos tužitelj specificirati po provedbi građevinskog vještačenja u ovome postupku, sve uvećano za zakonsku zateznu kamatu sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima koja se od donošenja prvostupanjske presude pa do isplate za svako polugodište određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, sve u roku od 15 dana."

3. Nalaže se tužitelju platiti tuženiku iznos od 127.125,00 kuna na ime prouzročenog parničnog troška u roku od 8 (osam) dana.

Obrazloženje

Tužitelj je podnio ovome sudu 12. siječnja 2016. godine tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnim odredbe ugovora te radi isplate iznosa od 1.264.150,20 kuna s kamatom na ime naknade ulaganja u nekretninu tuženika. Obrazlaže da je tužitelj pravni slijednik ugostiteljskog obrta Pušća Omišalj vl. Zrinslava Huljića, Pušća b.b. Omišalj temeljem Ugovora o prijenosu gospodarske cjeline od 6. studenog 2015. godine slijedom čega je na tužitelja prešla sva imovina navedenog obrta pa tako i tražbina koja je predmet ovog postupka. Pravni prednik tužitelja sklopio je s tuženikom 31. srpnja 2009. godine Ugovor o zakupu nekretnine-poslovnog prostora i to k.č.br. 10237/1 upisane u z.k.ul. 2626 k.o. Omišalj, površine 91551,69 m², a riječ je o kampu na lokaciji Pušća u Omišlju. Prednici tužitelja su za vrijeme trajanja zakupa u razdoblju od 16. srpnja 2009. godine do 16. srpnja 2014. godine uložili značajan rad i financijska sredstva. Ugovorom su se obvezali na ulaganja u predmetni poslovni prostor u visini od najmanje 35.000,00 kuna godišnje za vrijeme trajanja zakupa, dakle ukupno 175.000,00 kuna, međutim uložena sredstva daleko premašuju navedeni iznos. Prednik tužitelja je pred ovim sudom pokrenuo postupak osiguranja dokaza pod poslovnim brojem R1-252/14 u kojem postupku je stalni sudski vještak građevinske struke Jasminka Lilić utvrdila da su prednici tužitelja u predmetni prostor izvršili ulaganja ukupne vrijednosti 1.264.150,20 kuna, što umanjeno za amortizaciju iznosi ukupno 1.134.993,51 kuna. Umanjujući taj iznos za iznos ulaganja na koja se prednik tužitelja obvezao i dalje je riječ o ulaganju u vrijednosti od barem 959.993,50 kuna.

Tuženik je po isteku Ugovora o zakupu pristupio ovršnom postupku radi iseljenja zakupnika tužitelja. Osim toga, prednik tužitelja je samo kroz zakupninu u godišnjem iznosu od 234.000,00 kuna i izravna ulaganja tijekom pet godina u predmetnu nekretninu investirao više od 2.000.000,00 kuna. U najvećem dijelu ulaganja riječ je o odvojim stvarima i uređajima. Tuženik je, postupajući pritom očitom s neravnopravne ugovarajuće pozicije, dodatno stipulirao i očito nepoštenu te prema stavu tužitelja ništetnu odredbu sadržanu u čl. 14. Ugovora, prema kojoj zakupnik po prestanku ugovora bilo kojom osnovom nema pravo na naknadu baš nikakvih ulaganja izvršenih u nekretninu tuženika. Stoga predlaže da sud prihvati tužbeni zahtjev.

U podnesku od 25. siječnja 2016. godine tužitelj dodaje da je tuženik 27. listopada 2015. godine stupio u posjed cjelokupne zakupljene nekretnine s time da tužitelju kao ovršeniku u tom ovršnom postupku nije pružena mogućnost da odnese ugrađene uređaje i dodatke, vrijednost kojih je vještak procijenio na iznos od 1.264.150,20 kuna, od čega identifikaciju te procjenu vrijednosti onih dodataka koje je moguće odvojiti bez oštećenja zakupljene stvari tek valja utvrditi novim vještačenjem predloženih u ovom parničnom postupku.

Tuženik je u odgovoru na tužbu u cijelosti osporio tužbu prije svega iz razloga što su stranke Ugovorom o zakupu od 31. srpnja 2009. godine izričito isključile pravo zakupnika da od zakupodavca traži naknadu uloženog u kamp Pušća (čl. 14.), koja ugovorna odredba nije ništetna.

Nadalje je istaknuo prigovor nedostatka aktivne legitimacije budući da osporava da je tužitelj pravni slijednik ugostiteljskog obrta Pušća Omišalj te osporava da je navedeni obrt prenio na tužitelja tražbinu radi koje se vodi ovaj postupak. Sklapanjem ugovora o prijenosu gospodarske cjeline tužitelj nije postao pravni slijednik navedenog obrta jer za to nema zakonske osnove, već je tim ugovorom na tužitelja prenesena imovina obrta koja se sastoji od bilance, koju tužitelj nije priložio, preneseni su ugovori zaključeni s dobavljačima s pravima i obvezama koje iz njih proizlaze te su preneseni sporovi i postupci koji su u tijeku na dan potpisivanja citiranog Ugovora sukladno čl. 5. Ovaj spor koji je pokrenut 14. siječnja 2016. godine ne može biti obuhvaćen tom odredbom citiranog Ugovora.

Predmet Ugovora o zakupu od 31. srpnja 2009. godine nije zakup poslovnog prostora, već zakup nekretnine i to kampa Pušća u Omišlju.

Ugovor o zakupu prestao je protekom vremena na koje je sklopljen 16. srpnja 2014. godine. Budući da zakupnik nije predao nekretninu tuženiku u posjed, tuženik je pred Općinskim sudom u Krku pokrenuo ovršni postupak radi predaje u posjed nekretnine te ispražnjenja iste stvari od stvari i osoba u kojem postupku je donijeto pravomoćno rješenje o ovrsi poslovni broj Ovr-319/2014 te je 27. listopada 2015. godine predmetna nekretnina predana tuženiku u posjed. Oспорava visinu tužbenog zahtjeva te dodaje da je nakon što je ušao u posjed predmetne nekretnine sukladno usmenom dogovoru postignutom na licu mjesta 27. listopada 2015. godine dopustio Zrinoslavu Huljiću, vlasniku obrta Pušća Omišalj da preuzme iz kampa Pušća pokretne stvari u njegovom vlasništvu, što je i učinio.

Tužitelj pogrešno smatra da je ništetna odredba čl. 14. citiranog Ugovora o zakupu budući da nije protivna Ustavu, prisilnim propisima, niti moralu društva. Također je neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu u kojem tužitelj traži isplatu utuženog iznosa na ime naknade za uložena sredstva u nekretninu koja je bila predmet zakupa budući da se Zrinoslav Huljić odrekao tog prava odredbom čl. 14. citiranog Ugovora o zakupu.

Tuženik osporava i visinu tužbenog zahtjeva jer tužitelj ničim nije dokazao da je Zrinoslav Huljić vl. obrta Pušća Omišalj izvršio ulaganja te ničim nije dokazao visinu tih

ija. Sva ulaganja postala su imovina tuženika pa tužitelj nema pravo potraživati naknadu izvršena ulaganja. Osim toga, tuženik je u razdoblju od 2003. godine do 2011. godine investirao u kamp Pušća ukupan iznos od 1.087.872,55 kuna. Stoga predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Tužitelj je u podnesku zaprimljenom kod suda 12. kolovoza 2016. godine naveo da je iz dokaza koje je dostavio sam tuženik uz podnesak zaprimljen kod suda 2. lipnja 2016. godine nesporno da je tužitelj u razdoblju od 16. srpnja 2009. godine do 16. srpnja 2014. godine u predmetnu nekretninu uložio minimalno 715.982,85 kuna. Osim toga, tužitelj je dostavio dokaz o izvršenim ulaganjima koji je izrađen po stalnom sudskom vještaku Jasminki Lilić u postupku osiguranja dokaza pod poslovnim brojem R1-252/14. Dodaje kako se tužiteljev pravni prednik obvezao godišnje ulagati do 35.000,00 kuna sukladno t. IV. Programa razvoja, uređenja i ulaganja u autokamp Pušća, a ne minimalno 35.000,00 kuna kako to tvrdi tuženik.

Sud je izveo dokazni postupak uvidom u dokumentaciju koja je priložena spisu te saslušanjem svjedoka Zrinoslava Huljića (iskaz na listu 238-240 spisa) i svjedoka Ivana Žuvića (iskaz na listu 241 spisa) utvrđujući odlučne činjenice savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza posebno te svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sve sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP-a, Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07-Odluka USRH, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 89/14).

Na temelju izvedenog dokaznog postupka sud utvrđuje slijedeće:

Predmet spora jest utvrđenje ništetnom odredbe Ugovora o zakupu od 31. srpnja 2009. godine sadržane u čl. 14. navedenog Ugovora o zakupu koja glasi: „U slučaju prestanka ovog ugovora, bilo protekom roka na koji je sklopljen ili otkazom ugovornih strana zakupnik nije ovlašten potraživati od zakupodavca naknadu uloženog u Predmetni prostor." (t. I.) te zahtjev tužitelja za plaćanje iznosa od 1.264.150,20 kuna na ime naknade ulaganja u nekretninu tuženika i to k.č.br. 10237/1 upisanu u z.k.ul. 2626 k.o. Omišalj, odnosno u kamp Pušća u Omišlju.

Tužbeni zahtjev je neosnovan.

Među strankama nije sporno da su Zrinoslav Huljić vl. ugostiteljskog obrta "Pušća Omišalj", kao zakupnik i tuženik, kao zakupodavac sklopili su Ugovor o zakupu na određeno vrijeme od 5 godina, s time da zakup počinje teći 16. srpnja 2009. godine te je istekao 16. srpnja 2014. godine sukladno čl. 5. Ugovora (Ugovor na listu 12-16 spisa). Nadalje, nije sporno da su predmetnom odredbom čl. 14. stranke ugovorile da u slučaju prestanka Ugovora, bilo protekom roka na koji je sklopljen ili otkazom ugovornih strana, zakupnik nije ovlašten potraživati od zakupodavca naknadu uloženog u predmetni prostor.

Nije sporno da su Zrinoslav Huljić vl. ugostiteljskog obrta "Pušća Omišalj" i tuženik 1. listopada 2010. godine zaključili Dodatak Ugovoru o zakupu (list 17-18 spisa).

Također nije sporno te je utvrđeno i uvidom u prijedlog za ovrhu koji je podnio tuženik 6. kolovoza 2014. godine protiv Zrinoslava Huljića (prijedlog za ovrhu na listu 107-109 spisa) te u rješenje o ovrši Općinskog suda u Krku poslovni broj Ovr-319/2014 od 19. rujna 2014. godine (list 110 spisa), kao i u zapisnik Općinskog suda u Rijeci, Stalna služba u Krku poslovni broj Ovr-2326/2015 od 27. listopada 2015. godine (list 111-115 spisa) da Zrinoslav Huljić po prestanku Ugovora nije predao nekretninu tuženiku u posjed pa je u ovršnom postupku pred Općinskim sudom u Krku doneseno pravomoćno rješenje o ovrši

Posl. broj Ovr-319/2014 te je u tom postupku 27. listopada 2015. godine provedena izvršna radnja kojom je predmetna nekretnina tuženiku predana u posjed.

Nije sporno da je Zrinoslav Huljić vl. ugostiteljskog obrta "Pušća Omišalj" bio u posjedu kampa Pušća od 16. srpnja 2009. godine do 27. listopada 2015. godine.

Budući da navedene činjenice među strankama nisu sporne, ne treba ih dokazivati sukladno odredbi čl. 221. st. 1. ZPP-a.

Sporno jest ima li tužitelj pravo potraživati naknadu na ime ulaganja u predmetnu nekretninu tuženice, odnosno u kamp Pušća u Omišlju u smislu aktivne legitimacije te ugovornog odricanja sukladno odredbi čl. 14. predmetnog Ugovora o zakupu, odnosno je li ta ugovorna odredba ništetna.

Tuženikov prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužitelja sud je utvrdio osnovanim.

Tužitelj je tijekom postupka tvrdio da je aktivno legitimiran jer je pravni slijednik iza ugostiteljskog obrta "Pušća Omišalj" temeljem Ugovora o prijenosu gospodarske cjeline sklopljenog 6. studenog 2015. godine.

Uvidom u citirani Ugovor sud je utvrdio da je sklopljen između Zrinoslava Huljića vl. ugostiteljskog obrta "Pušća Omišalj", kao prenositelja i tužitelja kao stjecatelja (Ugovor na listu 6-8 spisa). Odredbom čl. 1. ugovoreno je da se tim Ugovorom utvrđuje prijenos imovinskih dijelova koji čine gospodarsku cjelinu te obveza i kapitala obrtnika koji se odnose na istu cjelinu od prenositelja na stjecatelja. Odredbom čl. 3. ugovoreno je da se cjelokupna gospodarska cjelina sastoji od bilance (aktiva i pasiva) koja čini sastavni dio ugovora, dok je u čl. 4. ugovoreno da na prenositelja se prenose svi ugovori zaključeni s dobavljačima, odnosno sva prava i obveze koja iz njih proizlaze, a u čl. 5. su taksativno navedeni svi sporovi i postupci koji su u tijeku te u kojima stjecatelj stupa u pravnu poziciju prenositelja.

Prema odredbi čl. 33. Općeg poreznog zakona (Narodne novine broj 147/08-73/13) gospodarskom cjelinom smatra se sva imovina i obveze što u poslovnom i organizacijskom smislu čini samostalni subjekt, odnosno subjekt sposoban za samostalno poslovanje. Kada je riječ o obrtu u čl. 5. st. 1. Pravilnika o gospodarskoj cjelini (Narodne novine broj 59/09) propisano je da ako je na stjecatelja izvršen prijenos svih stvari, opreme, zaliha, potraživanja, prava i obveza koje čine kratkotrajnu i dugotrajnu imovinu obrta, smatrat će se da preneseni obrt predstavlja gospodarsku cjelinu. Dakle, da bi se prijenos smatrao prijenosom gospodarske cjeline potrebno je prenijeti sveukupnu imovinu i obveze na novog stjecatelja. Prijenos samostalne djelatnosti obrta u društvo s ograničenom odgovornošću provodi se prijenosom cijele gospodarske djelatnosti obrta na društvo s ograničenom odgovornošću, uz kontinuitet nastavljanja obavljanja djelatnosti, a preduvjet za to je za društvo s ograničenom odgovornošću u svoje poslovne knjige preuzme cjelokupnu imovinu i obveze iz obrta po knjigovodstvenim iznosima tj. po trošku nabave.

U konkretnom slučaju nema podataka o tome da bi Zrinoslav Huljić, vlasnik obrta "Pušća Omišalj" prenio na tužitelja predmetnu tražbinu. Takav stav zauzet je i u odluci Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske u odluci poslovni broj PŽ-8565/2016 od 28. prosinca 2016. godine kojom je potvrđeno rješenje ovoga suda kojim je odbijen prijedlog ovdje tužitelja za određivanje privremene mjere radi osiguranja nenovčane tražbine tužitelja koja se odnosi na odnošenje dodataka i uređaja (odluka na listu 277-281 spisa).

Dakle, predmetnim Ugovorom na tužitelja je prenesena imovina obrta koja se sastoji od aktive i pasive sukladno čl. 3. Ugovora, preneseni su ugovori zaključeni s dobavljačima s pravima i obvezama koje iz njih proizlaze sukladno čl. 4. te sporovi i postupci koji su bili u tijeku i koji su taksativno navedeni u čl. 5. Ugovora. Predmetna tražbina nije obuhvaćena tom

U skladu s citiranim Ugovorom o prijenosu gospodarske cjeline. Stoga sud utvrđuje da tužitelj nije aktivno legitimiran za vođenje ovog spora pa je sud odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan i donio odluku kao u t. 1. izreke presude.

No, sve i da je tužitelj aktivno legitimiran za vođenje ovog spora, također bi valjalo odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan je, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo (čl. 322. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (dalje: ZOO-a, Narodne novine broj: 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15).

Odredbom čl. 14. predmetnog Ugovora o zakupu od 31. srpnja 2009. godine, čije utvrđenje ništetnim tužitelj traži, ugovoreno je da u slučaju prestanka tog ugovora, bilo protekom roka na koji je sklopljen ili otkazan ugovornih strana zakupnik nije ovlašten potraživati od zakupodavca naknadu uloženu u predmetni prostor.

Tužitelj smatra da je ta ugovorna odredba ništetna iz razloga što je tuženik kao jedinica teritorijalne uprave ponudila zakupniku praktično tipski ugovor na potpis te je stipulirala i očito nepoštenu te prema stavu tužitelja ništetnu citiranu odredbu. Predmetna ugovorna odredba nije protivna Ustavu, niti prisilnim propisima, a niti to tužitelj u tužbi tvrdi, već ukazuje da je takva odredba nepoštena.

U konkretnom slučaju strane pobijanog Ugovora o zakupu su svoj pravni odnos uredile upravo tim Ugovorom i to temeljem čl. 2. ZOO-a, sukladno kojem je sloboda uređivanja ugovornih odnosa temeljno načelo obveznog prava. Zrinoslav Huljić je predmetni Ugovor o zakupu potpisao u znak suglasnosti s njegovim odredbama sukladno čl. 18. Ugovora o zakupu. Budući da su zakupodavac i zakupnik ovlašteni samostalno urediti pitanje izvršenih ulaganja u zakupljeni prostor, za međusobne odnose stranaka vrijedi ono što je među njima ugovoreno. Jednako stajalište izrazio je Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci poslovni broj Rev-44/96 od 11. srpnja 1996. godine navodeći "da su ugovorne stranke ovlaštene svoja prava i obveze u slučaju raskida urediti drukčije nego što ih uređuje zakon".

Stoga sud utvrđuje da predmetna ugovorna odredba nije ništetna pa se u pogledu prava zakupnika glede naknade za ulaganja u zakupljeni prostor odnosno naknade za izvršene radove i ugrađenu opremu ima primijeniti upravo odredba čl. 14. Ugovora o zakupu prema kojoj tužitelju takvo pravo ne pripada. Slijedom toga, sud je utvrdio neosnovanim i tužiteljevo traženje isplate naknade na ime ulaganja u predmetnu nekretninu u iznosu od 1.264.150,20 kuna jer takvu naknadu sukladno čl. 14. Ugovora zakupnik nije ovlašten tražiti u slučaju prestanka Ugovora o zakupu po bilo kojoj osnovi.

Podredno se ističe da se sukladno čl. 7. st. 1. Ugovora o zakupu, zakupnik obvezao kroz cijelo vrijeme trajanja zakupa uređivati zakupljeni prostor te u istoga ulagati kako je to naveo u Programu razvoja uređenja i ulaganja u auto-kamp Pušća temeljem kojeg Programa je donijeta predmetna Odluka o zakupu. Isto tako, zakupnik se obvezao u stavku 2. istog članka u svih pet godina trajanja zakupa ulagati najmanje 35.000,00 kuna godišnje u infrastrukturu, opremu i uređenje kampa. Dakle, pravnu osnovu ulaganja zakupnika u predmetni autokamp tuženice predstavlja sporazum stranaka kojim se zakupnik obvezao kroz cijelo vrijeme trajanja zakupa uređivati zakupljeni prostor te ulagati najmanje 35.000,00 kuna godišnje pa stoga ne postoji obveza tuženika nadoknaditi zakupniku uložena sredstva.

Slijedom svega navedenog, sud je odbio prvopostavljeni tužbeni zahtjev kao neosnovan i donio odluku kao t. 1. izreke presude.

Tužitelj je u tužbi sukladno odredbi čl. 188. st. 2. ZPP-a, istaknuo dva tužbena zahtjeva i to tako da sud prihvati slijedeći zahtjev, ako nađe da onaj koji je ispred njega istaknut nije osnovan.

Napominje se kako su prvopostavljeni i drugopostavljeni (eventualni) tužbeni zahtjev identičnog sadržaja, osim u dijelu u kojem tužitelj u t. II. drugopostavljenog tužbenog zahtjeva traži ovlaštenje da s predmetne nekretnine odvoji i odnese sve u nju ugrađene stvari koje je moguće odvojiti bez njezina oštećenja, ali s obzirom da je pravna osnova ista, sud je odlučio o oba zahtjeva. Budući da su prvopostavljeni i drugopostavljeni tužbeni zahtjev identični u dijelu u kojem tužitelj traži utvrđenje ništetnom odredbe čl. 14. Ugovora o zakupu te u dijelu u kojem traži naknadu ulaganja u nekretninu u iznosu od 1.264.150,20 kuna, sud je odbio kao neosnovan i drugopostavljeni tužbeni zahtjev u tom dijelu iz istih naprijed navedenih razloga.

U odnosu na t. II. drugopostavljenog tužbenog zahtjeva kojom tužitelj traži ovlaštenje da s predmetne nekretnine odvoji i odnese sve u nju ugrađene stvari koje je moguće odvojiti bez njezina oštećenja, sud utvrđuje slijedeće:

U konkretnom slučaju valja primijeniti odredbu čl. 536. st. 5. ZOO-a koja propisuje da zakupnik može odnijeti dodatke koje je učinio na stvari ako se mogu odvojiti bez njezina oštećenja. Prije svega se ističe kako tužitelj nema ovlaštenje odnijeti dodatke koji su učinjeni na stvari ili uređaji koji su ugrađeni jer nema status zakupnika (takav stav je zauzet i u odluci VTS PŽ-8565/16 od 28.12.16.).

Osim toga, iz taksativnog opisa uređaja odnosno dodataka koje je Zrinoslav Huljić navodno učinio u predmetnom kampu, a koje je tužitelj popisao u svom podnesku kojim uređuje prijedlog za osiguranje privremenom mjerom od 5. listopada 2016. godine (list 268-276 spisa) te koji temelji na Nalazu i mišljenju građevinskog vještaka Jasminke Lilić, dipl. ing. građ. iz Rijeke izrađenog u postupku osiguranja dokaza pred ovim sudom pod poslovnim brojem R1-252/2014 (Nalaza na listu 20-37 spisa) upravo radi utvrđenja visine ulaganja od strane Zrinoslava Huljića za vrijeme trajanja zakupa, jasno proizlazi da nije riječ o uređajima, odnosno da nije riječ o dodacima koji se mogu odnijeti, a da se pritom nekretnina ne oštećuje (vrata, prozori, kamene klupčice, elektroinstalacije, krovna konstrukcija, asfaltiranje, izvedba septičke jame, betoniranje, žbukanje, armatura, ličenje i sl.).

Isto tako, iz Zapisnika Općine Omišalj, Upravni odjel od 27. listopada 2015. godine proizlazi da je bivši zakupnik nakon završene deložacije Zrinoslav Huljić preuzeo svoju kamp kućicu s pripadajućim namještajem i uređajima, te da je iz ugostiteljskog objekta preuzeo stolice, klupe, stolove, uređaje, kuhinjske elemente, te sitni inventar i pribor (zapisnik na listu 121 spisa), kao i da je 28. prosinca 2015. godine preuzeo ostatak svojih stvari iz kampa Pušća i to: drvenu kućicu svjetlo plave boje, drvena kola, poligon za djecu koji sadržava penjalicu i tobogan te napu iz kuhinje zajedno s ispušnom cijevi, dakle da je preuzeo one uređaje i dodatke koji se mogu odnijeti bez oštećenja stvari (zapisnik na listu 122 spisa). Bivši zakupnik Zrinoslav Huljić je također na zapisnik od 28. prosinca 2015. godine izjavio da je preuzimanjem navedenih stvari preuzeo sve svoje stvari koje su se nalazile na području kampa (kampirališta Pušća).

Slijedom navedenog, sud utvrđuje da tužitelj nema ovlaštenja odnijeti dodatke učinjene na stvari ili ugrađene uređaje pa je slijedom toga sud odbio u cijelosti i drugopostavljeni tužbeni zahtjev i donio odluku kao u t. 2. izreke.

Odluku o parničnom trošku sud je donio na temelju odredbe čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a. Budući da je tužitelj u cijelosti izgubio parnicu, dužan je tuženiku nadoknaditi troškove sukladno odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a. Stoga je sud tuženiku, uzimajući u obzir

dnost predmeta spora od 1.264.150,20 kuna, priznao parnični trošak u iznosu od 27.125,00 kuna (t. 3. izreke presude).

Parnični trošak odnosi se na trošak zastupanja po Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika budući da je tuženika zastupao odvjetnik, koji se sastoji od troška sastava odgovora na tužbu u iznosu od 12.650,00 kuna sukladno Tbr. 8/1, troška sastava obrazloženog podneska od 3. lipnja 2016. godine u iznosu od 12.650,00 kuna, troška zastupanja na ročištima 7. lipnja 2016. godine, 17. studenog 2016. godine, 2. ožujka 2017. godine i 13. travnja 2017. godine u iznosu od po 12.650,00 kuna (ukupno 50.600,00 kuna) sukladno Tbr. 9/1, troška sastava odgovora na prijedlog za određivanje privremene mjere od 16. veljače 2016. godine i 18. listopada 2016. godine u iznosu od po 12.650,00 kuna (ukupno 25.300,00 kuna) sukladno Tbr. 11/1, troška zastupanja na ročištu za objavu presude 24. svibnja 2017. godine u iznosu od 500,00 kuna sukladno Tbr. 9/3 te PDV u iznosu od 25.425,00 kuna sukladno Tbr. 42.

U vezi tuženikovog traženja naknade za plaćanje sudske pristojbe za odgovor na tužbu u iznosu od 5.000,00 kuna napominje se da sukladno odredbi 4. st. 1. t. 2. Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine broj 74/95, 57/96, 137/02, 125/11, 112/12, 157/13 i 110/15) obveza plaćanja pristojbe za odgovor na tužbu nastaje po pravomoćnom završetku postupka za svaku stranku razmjerno uspjehu u parnici.

Rijeka, 24. svibnja 2017. godine

Sudac

Tamara Jugo Smoljanović
ZA TOČNOST OTPIŠAVKA
Sudac TAMARA JUGO SMOLJANOVIĆ, v.r.

UPUTA O PRAVU NA IZJAVLJIVANJE PRAVNOG LIJEKA:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 (osam) dana od dana objave na e-oglasnoj ploči, a u slučaju da nije uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje u roku od 8 (osam) dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi ovom sudu u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
 Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 69. Pž-4378/2017-3

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ružice Omazić, predsjednice vijeća, Mirte Matić, sutkinje izvjestiteljice i Božene Zajec, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja OLUJNI GALEB d.o.o., Omišalj, Medmuniće 47, OIB 07646602453, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Čohilj & Rovis j.t.d. Pula, Dalmatinova 4, protiv tuženika OPĆINA OMIŠALJ, Omišalj, Prikešte 13, OIB 72908368249, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Matković & Bezjak, Rijeka, F. Supila 11/I, radi utvrđenja ništetnosti te isplate iznosa od 1.264.150,20 kn, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-23/2016-25 od 24. svibnja 2017., u sjednici vijeća održanoj 5. veljače 2020.

presudio je

I. Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-23/2016-25 od 24. svibnja 2017., u točkama 1. i 2. te u točki 3. izreke u dijelu kojim je naloženo tužitelju da tuženiku naknadi parnični trošak u iznosu od 111.312,50 kn.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-23/2016-25 od 24. svibnja 2017. u točki 3. izreke u dijelu kojim je naloženo tužitelju da naknadi tuženiku parnične troškove u iznosu od 15.812,50 kn i sudi:

Odbija se kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadu parničnog troška u iznosu od 15.812,50 kn (petnaestisućaoamstodvanaest kuna i pedeset lipa).

III. Odbija se kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadu troška sastava odgovora na žalbu u iznosu od 15.812,50 kn.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Trgovačkog suda u Rijeci, odbijen je u cijelosti kao neosnovan glavni tužbeni zahtjev tužitelja radi utvrđenja ništetnom odredbe čl. 14. Ugovora o zakupu, te za isplatom iznosa od 1.264.150,20 kn na ime ulaganja u nekretninu tuženika (točka I. izreke) te je odbijen i eventualno kumulirani tužbeni zahtjev za utvrđenjem ništetnom odredbe čl. 14. Ugovora o zakupu te zahtjev kojim tužitelj traži da ga se ovlasti da odvoji i odnese sve stvari ugrađene u nekretnine u vlasništvu tuženika, a koje je moguće odvojiti bez njezina oštećenja

te kojim se nalaže tuženiku na ime naknade za ulaganja koje je nemoguće odvojiti bez oštećenja nekretnine isplatiti tužitelju iznos od 1.264.150,20 kn. (točka 2. izreke). Naloženo je tužitelju platiti tuženiku parnične troškove u iznosu od 127.125,00 kn (točka 3. izreke).

Iz obrazloženja presude proizlazi da je prvostupanjski sud tako odlučio jer je utvrdio da odredba čl. 14. Ugovora o zakupu nije ništetna jer nisu ostvareni razlozi iz čl. 322. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08; dalje: ZOO) te u odnosu na preostali dio tužbenog zahtjeva, jer je utvrdio da tužitelj nije aktivno legitimiran budući da utuženo potraživanje nije preneseno na tužitelja, kao i iz razloga što je odredbom čl. 14. Ugovora o zakupu ugovoreno da zakupnik nema pravo na naknadu uložених sredstava. O troškovima postupka odlučeno je primjenom čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11-pročišćeni tekst, 25/13 i 89/14).

Protiv navedene presude tužitelj je podnio žalbu kojom je pobija u cijelosti iz svih žalbenih razloga, posebno ističući bitne povrede iz t. 11. i 13. st. 2. čl. 354. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 57/11, 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 i 70/19), odnosno da sud nije naveo razloge o odlučnim činjenicama, da se pozvao na Pravilnik o gospodarskoj cjelini koji ne postoji, da sam sud u obrazloženju presude navodi da je odlučne činjenice utvrdio uvidom u rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-8656/15. Smatra da je sud pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje i da je pogrešno primijenio materijalno pravo kada je utvrdio da tužitelj nije aktivno legitimiran za potraživanje naknade za izvršena ulaganja jer da je Ugovorom o prijenosu gospodarske cjeline preneseno i utuženo potraživanje sa Zrinslava Huljića kao vlasnika obrta Pušća Omišalj na trgovačko društvo Olujni galeb d.o.o.

Tuženik je odgovorio na žalbu, u bitnome osporavajući navode tužitelja iz predmetne žalbe.

Žalba nije osnovana, osim u odnosu na dio odluke o parničnom trošku.

Ispitavši prvostupanjsku presudu u skladu s odredbom čl. 365. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), u granicama razloga navedenih u žalbi te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj je sud utvrdio da je pravilna i zakonita.

Predmet spora je tužiteljev zahtjev za utvrđenje ništetnom odredbe čl. 14. Ugovora o zakupu od 31. srpnja 2009. i Dodatka ugovora o zakupu od 1. listopada 2010. (dalje: Ugovor o zakupu) te zahtjev za isplatom iznosa od 1.264.150,20 kn na ime izvršenih ulaganja (u glavnom zahtjevu za izvršena ulaganja, a u eventualno kumuliranom za ulaganja koje nije moguće odvojiti bez oštećenja nekretnine), kao i zahtjev za odvajanjem i odnošenjem stvari ugrađenih u nekretninu tuženika a koje je moguće odvojiti bez oštećenja iz eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva.

U pogledu aktivne legitimacije tužitelja u dijelu koji se odnosi na tužbeni zahtjev kojim traži utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 14. Ugovora o zakupu, treba ukazati da sukladno čl. 327. st. 1. ZOO-a, za podnošenje deklaratorne tužbe, a što i jeste tužba na utvrđenje ništetnosti nekog pravnog posla, aktivnu legitimaciju imaju i treće osobe koje nisu subjekti

ugovornog odnosa, ako za to imaju pravni interes. U konkretnom slučaju tužitelj, prema ocjeni ovog suda ima pravni interes, jer je prijenosom gospodarske cjeline na tužitelja preneseno utuženo potraživanje.

No, pravilno je prvostupanjski sud ocijenio da tužbeni zahtjev u dijelu koji se odnosi na utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 14. Ugovora o zakupu nije osnovan te je dao valjane i obrazložene razloge takvog utvrđenja. Iako tužitelj ističe da je tuženik znao za ulaganja zakupnika, navedena okolnost ne predstavlja ni nesavjesno ponašanje niti nemoralno ili nepošteno postupanje.

Međutim, pogrešno je pravno stajalište prvostupanjskog suda da iz Ugovora o prijenosu proizlazi da predmetna tražbina iz ovog postupka nije obuhvaćena Ugovorom.

Treba navesti da prijenos obrta s pravnog stajališta nema uporište u Zakonu o trgovačkim društvima jer jedan od sudionika transakcije nije trgovačko društvo već obrt, što znači da se prijenos obrta može provesti samo s računovodstvenog i poreznog aspekta i to kroz prijenos gospodarske cjeline. Pojam gospodarske cjeline je uređen Općim poreznim zakonom („Narodne novine“ broj 147/08 i 73/13) i to čl. 33. st. 1. te odredbom čl. 5. st. 1. Pravilnika o postupanju u dobroj vjeri sudionika porezno-pravnog odnosa, gospodarskoj cjelini te obrascima prijave činjenica za koje postoji obveza prijavljivanja i izjave o izvorima stjecanja imovine („Narodne novine“ broj 59/09; dalje: Pravilnik).

Iz odredaba čl. 1. i 3. Ugovora o prijenosu proizlazi da se upravo sukladno navedenim odredbama Općeg poreznog zakona i Pravilnika prenosi cjelokupna imovina ugostiteljskog obrta zajedno s obvezama i kapitalom, odnosno i aktiva i pasiva. Tome u prilog govori i činjenica da je odredbom čl. 5. Ugovora o prijenosu, a kojim člankom su navedeni postupci u koje Stjecatelj stupa potpisom Ugovora o prijenosu, u st. 1. alineja 7. naveden i izvanparnični postupak poslovni broj R1-252/14 u kojem postupku osiguranja dokaza su upravo utvrđivanja ulaganja zakupnika u nekretninu tuženika, a čiju vrijednost tužitelj potražuje u ovom postupku. S tim, da ovaj postupak nije mogao biti naveden u predmetnom Ugovoru, jer je pokrenut nakon sklapanja Ugovora o prijenosu. Stoga i iz navedene činjenice proizlazi da je Zrinoslav Huljić na tužitelja prenio i utuženo potraživanje.

No, unatoč pogrešnom stavu prvostupanjskog suda u odnosu na aktivnu legitimaciju tužitelja, pravilno je prvostupanjski sud ocijenio da tužitelj nema pravo na utuženu naknadu od 1.264.150,20 kn bilo s osnove naknade ulaganja u nekretninu bilo s osnove naknade ulaganja u nekretninu stvari koje je nemoguće odvojiti bez oštećenja, budući da je sud pravilno utvrdio da su stranke spornim čl. 14. Ugovora o zakupu isključile pravo zakupnika na potraživanje naknade uložених sredstava u predmetne nekretnine tuženika.

U odnosu na dio tužbenog zahtjeva kojim je tužitelj tražio da ga se ovlasti da s nekretnine tuženika može odvojiti i odnijeti sve u nju ugrađene stvari, a koje je moguće odvojiti bez njezina oštećenja, pravilno je prvostupanjski sud odbio tužbeni zahtjev i u navedenom dijelu iako iz pogrešnog razloga.

Naime, iz zapisnika od 27. listopada 2015., te od 28. prosinca 2015., koja oba zapisnika je i potpisao Zrinoslav Huljić proizlazi da je zakupnik doista i odnio sve svoje stvari, pa je stoga na tužitelju bio teret dokaza da dokaže suprotno od onog što je zakupnik

Zrinoslav Huljić potvrdio, odnosno da je odnio sve svoje stvari. No, tužitelj tijekom postupka nije u tužbi točno naveo koje stvari traži da mu se vrate, pa je stoga prvostupanjski sud pravilno odbio izvođenje dokaza građevinskim vještačenjem na okolnost koje stvari su odvojive kada tužitelj nije naveo u odnosu na koje stvari bi se to trebalo uopće utvrđivati.

Prvostupanjski sud nije počinio bitnu povredu time što sud nije naveo puni naziv propisa koji je primijenio kada je naveo da se radi o Pravilniku o gospodarskoj cjelini („Narodne novine“ broj 59/09), budući da je iz obrazloženja prvostupanjskog suda sasvim jasno na koji točno propis se poziva sud navodeći i odredbu čl. 5. st. 1. Pravilnika, a i navodeći točan broj narodnih novina. Pogrešno smatra tužitelj da je prvostupanjski sud odlučne činjenice utvrdio uvidom u odluku PŽ-8565/16 jer se prvostupanjski sud u obrazloženju presude samo pozvao na predmetnu odluku Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, ističući da je jednak stav zauzet i u toj predmetnoj odluci.

Dakle, svojim žalbenim navodima tužitelj nije doveo u osnovanu sumnju pravilnost i zakonitost pobijane presude.

Prema ocjeni ovoga suda pri odlučivanju o parničnom trošku prvostupanjski sud je dao valjane razloge te je pravilno primijenio materijalno pravo, osim u dijelu kojim je priznao tuženiku trošak sastava podneska od 18. listopada 2016. u iznosu od 15.812,50 kn s PDV-om. Naime, tuženik u navedenom podnesku ponavlja navode koje je već iznio u podnesku od 16. veljače 2016., a za koji podnesak mu je priznat trošak u punom iznosu, pa stoga tuženik sukladno čl. 155. ZPP-a nema pravo na naknadu troška za sastav podneska od 18. listopada 2016. jer navedeni trošak nije bio potreban za vođenje predmetnog postupka.

Slijedom navedenog, primjenom odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a tužiteljevu žalbu valjalo je odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu u točkama 1. i 2. izreke, te u točki 3. izreke u dijelu kojim je naloženo tužitelju da tuženiku naknadi parnični trošak u iznosu od 111.312,50 kn, kako je odlučeno u točki I. izreke ove presude.

Istovremeno, primjenom odredbe čl. 373. st. 1. t. 3. ZPP-a prvostupanjsku presudu u točki III. izreke u dijelu kojim je naloženo tužitelju da tuženiku naknadi parnični trošak u iznosu od 15.812,50 kn valjalo je preinačiti na način opisan u točki II. izreke ove presude.

Tuženikov trošak sastava odgovora na žalbu ovaj sud sukladno čl. 155. ZPP-a ne ocjenjuje potrebnim, pa je stoga odlučeno kao u točki III. izreke ove presude.

Zagreb, 5. veljače 2020.

Dokument je elektronički potpisan:
RUŽICA OMAZIĆ

Vrijeme potpisivanja:
14-02-2020
13:42:10

DN:
C=HR
O=VIŠOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97#61300485289733343933363635139
L=ZAGREB
S=OMAZIĆ
O=RUŽICA
CN=RUŽICA OMAZIĆ

Predsjednica vijeća
Ružica Omazić

Datum obračuna: 18.05.2021

Br.	Stavka / Opis		Datum	Iznos	Dug po kamati	Ukupni dug	
1.	GLAVNICA		24.05.2017	127.125,00	0,00	127.125,00	
	Period obračuna	Osnovica	Br. dana	K. stopa	Kta razdoblja	Kta kumulativno	Dug kumulativno
	25.05.2017 - 30.06.2017	127.125,00	37	9,68%	1.247,43	1.247,43	128.372,43
	01.07.2017 - 31.12.2017	127.125,00	184	9,41%	6.030,39	7.277,82	134.402,82
	01.01.2018 - 30.06.2018	127.125,00	181	9,09%	5.730,34	13.008,16	140.133,16
	01.07.2018 - 31.12.2018	127.125,00	184	8,82%	5.652,29	18.660,45	145.785,45
	01.01.2019 - 30.06.2019	127.125,00	181	8,54%	5.383,62	24.044,07	151.169,07
	01.07.2019 - 31.12.2019	127.125,00	184	8,30%	5.319,05	29.363,12	156.488,12
	01.01.2020 - 30.06.2020	127.125,00	182	8,11%	5.126,75	34.489,87	161.614,87
	01.07.2020 - 18.05.2021	127.125,00	322	7,89%	8.834,71	43.324,59	170.449,59

Rekapitulacija obračuna

Glavnica (1)	127.125,00 HRK
Trošak ovrhe (0)	0,00 HRK
Kamate	43.324,59 HRK
Uplate (0)	0,00 HRK
Ukupni dug na dan 18.05.2021	170.449,59 HRK

Sektor poslovne mreže
RC Rijeka

Datum: 18.05.2021.

Klasa: 120-11/21-01/63

Ur. broj: 08-4013-21-3443

OPĆINA OMIŠALJ
PRIKEŠTE 13
OMIŠALJ

POTVRDA O NEIZVRŠENIM OSNOVAMA ZA PLAĆANJE

Na temelju članka 4. stavka 2. alineje 1. i stavka 3. te članka 6. stavka 2. alineje 1. i stavka 4. Stečajnog zakona („Narodne novine“, broj: 71/2015, 104/2017), Financijska agencija izdaje potvrdu da dužnik OLUJNI GALEB d. o. o. (OIB: 07646602453) u Očevidniku redoslijeda osnova za plaćanje na današnji dan ima evidentirane neizvršene osnove za plaćanje u neprekidnom razdoblju od 356 dana.

Predmetna potvrda izdaje se na zahtjev vjerovnika.

Ovaj dokument je pravovaljan bez pečata i potpisa.